KOMMISSIONENS DELEGEREDE AFGØRELSE (EU) 2016/310

af 26. november 2015

om ækvivalens med hensyn til den solvensordning for forsikrings- og genforsikringsselskaber, der er gældende i Japan, i forhold til den ordning, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF

EUROPA-KOMMISSIONEN HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

under henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/138/EF af 25. november 2009 om adgang til og udøvelse af forsikrings- og genforsikringsvirksomhed (Solvens II) ([1]), særlig artikel 172, stk. 4, og artikel 227, stk. 5, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Ved direktiv 2009/138/EF indføres der en risikobaseret solvensordning for forsikrings- og genforsikringsselskaber i Unionen. Direktiv 2009/138/EF finder fuldstændig anvendelse på forsikrings- og genforsikringsselskaber i Unionen fra den 1. januar 2016.

(2) I henhold til artikel 311 i direktiv 2009/138/EF kan Kommissionen vedtage delegerede retsakter som omhandlet i direktivet også inden dets anvendelsesdato.

(3) Artikel 172 i direktiv 2009/138/EF vedrører spørgsmålet om, hvorvidt de solvensregler, som et tredjeland eller en tredje jurisdiktion anvender på den genforsikringsvirksomhed, der udøves af selskaber med hovedsæde i det pågældende tredjeland, er ækvivalente. Når det er blevet fastslået, at der foreligger ækvivalens, behandles genforsikringsaftaler indgået med selskaber med hovedsæde i den pågældende jurisdiktion på samme måde som genforsikringsaftaler indgået med selskaber, der har opnået tilladelse i henhold til nævnte direktiv.

(4) Artikel 172, stk. 4, i direktiv 2009/138/EF omhandler fastsættelse af tidsbegrænset ækvivalens af bestemt varighed for tredjelande eller tredje jurisdiktioner, hvis solvensordninger på genforsikringsområdet opfylder visse kriterier. En afgørelse om tidsbegrænset ækvivalens er gyldig indtil 31. december 2020 med mulighed for forlængelse i højst et år som fastsat i artikel 172, stk. 5.

(5) Artikel 227 i direktiv 2009/138/EF vedrører spørgsmålet om ækvivalens, for så vidt angår tredjelandsforsikringsselskaber, der deltager i koncerner med hovedsæde i Unionen. Når det er blevet godkendt, at der foreligger ækvivalens, kan sådanne koncerner, forudsat at fradrag og aggregering anvendes som konsolideringsmetode i forbindelse med deres indberetning på koncernniveau, tage hensyn til beregningen af kapitalkrav og disponibel kapital (kapitalgrundlag) i henhold til reglerne i den pågældende ikke-EU-jurisdiktion frem for at anvende direktiv 2009/138/EF ved beregning af koncernens solvenskrav og det anerkendte kapitalgrundlag.

(6) Artikel 227, stk. 5, i direktiv 2009/138/EF omhandler fastsættelse af midlertidig ækvivalens af bestemt varighed for tredjelande eller tredje jurisdiktioner, hvis solvensordninger på forsikringsområdet opfylder visse kriterier. Når det er blevet fastslået, at der foreligger midlertidig ækvivalens, gælder afgørelsen i en periode på 10 år med mulighed for forlængelse.

(7) En række kriterier kan tages i betragtning for at vurdere tidsbegrænset ækvivalens i henhold til artikel 172, stk. 4, i direktiv 2009/138/EF og midlertidig ækvivalens i henhold til artikel 227, stk. 5, i direktiv 2009/138/EF. Disse kriterier omfatter visse fælles krav, navnlig vedrørende den gældende solvensordning og beføjelser, ressourcer og ansvar, som tilsynsmyndigheden har. Andre af kriterierne er forskellige for de to typer af ækvivalens, navnlig dem, der vedrører konvergens hen imod en ordning, der er fuldstændig ækvivalent, udveksling af oplysninger med tilsynsmyndigheder samt tavshedspligt.

([1]) EUT L 335 af 17.12.2009, s. 1.

(8) De japanske solvensregler er fastlagt i Insurance Business Act og Insurance Business Ordinance, senest ændret i 2010. Der findes en omfattende licensordning for godkendelse af forsikringsselskaber. For at kunne udøve forsikringsvirksomhed i Japan er det nødvendigt med en skadesforsikringslicens. Regler om ledelse, risikostyring og oplysningskrav er delvis fastsat i en tilsynsvejledning fra Financial Services Agency of Japan (JFSA). Tilsynsretningslinjerne har ikke retskraft, men overvåges på tæt hold af JFSA, som har beføjelser til at pålægge afhjælpende foranstaltninger, hvis den finder dem relevante.

(9) I marts 2015 rådgav Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger (EIOPA) i overensstemmelse med artikel 33, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 ([1]) Kommissionen om den gældende regulerings- og tilsynsordning for forsikrings- og genforsikringsselskaber i Japan. EIOPA har efterfølgende også bistået Kommissionen og leveret supplerende input med hensyn til vurderingen af den japanske forsikringssektor i henhold til artikel 227, stk. 5, i direktiv 2009/138/EF. Kommissionen har baseret sin vurdering på oplysningerne fra EIOPA.

(10) Japan har en uafhængig forsikringstilsynsmyndighed, JFSA, som har de nødvendige beføjelser og ressourcer til at udføre sine opgaver. I 2013 havde JFSA ca. 100 ansatte, der på fuld tid tog sig af forsikringstilsyn, med mulighed for at inddrage flere fra andre steder i organisationen. Undersøgelsesbeføjelserne omfatter inspektioner på stedet og sanktioner, herunder forvaltningsafgørelser, der går så langt som til tilbagetrækning af licenser og individuelle sanktioner. JFSA kan også forelægge sager for de offentlige anklagere.

(11) Forsikringsselskaber og genforsikringsselskaber skal fremlægge omfattende rapporteringsmateriale for JFSA, og JFSA har vidtrækkende beføjelser til at omstrukturere eller afvikle nødlidende forsikrings- og genforsikringsselskaber, som er blevet anvendt til effektivt at håndtere en række livsforsikringsselskaber i alvorlige vanskeligheder i løbet af de seneste årtier.

(12) JFSA har en række samarbejdsordninger med andre tilsynsmyndigheder i hele verden. Siden 2011 har JFSA været medunderskriver af Den Internationale Forsikringstilsynsorganisations multilaterale aftalememorandum om udveksling af oplysninger mellem forsikringstilsynene. JFSA har en række bilaterale eller multilaterale samarbejdsaftaler med andre tilsynsmyndigheder, herunder flere tilsynsmyndigheder i Unionen.

(13) JFSA's personale er underlagt strenge krav om tavshedspligt. JFSA's regler og praksis beskytter i tilstrækkeligt omfang fortrolige oplysninger fra udenlandske tilsynsmyndigheder. Alt nuværende eller tidligere JFSA-personale er forpligtet til ikke at videregive oplysninger, som de modtager i forbindelse med udøvelsen af deres hverv. Uautoriseret videregivelse kan medføre disciplinære sanktioner, strafferetlige undersøgelser og straf. Oplysninger, der er modtaget fra udenlandske tilsynsmyndigheder og angivet som fortrolige, behandles i overensstemmelse hermed og vil kun blive anvendt til de formål, der er aftalt med den udenlandske tilsynsmyndighed.

(14) Værdiansættelsen af aktiver for både livs- og skadesforsikringsselskaber sker i overensstemmelse med Japans almindeligt anerkendte regnskabsprincipper. De fleste aktiver, men ikke alle, værdiansættes til dagsværdi. Under visse omstændigheder kan visse kategorier af aktiver (såsom obligationer og lån) værdiansættes til den bogførte værdi. Når aktiver værdiansættes på grundlag af de historiske omkostninger, tages de fleste af de urealiserede gevinster og tab i betragtning ved fastlæggelsen af det disponible kapitalgrundlag Forsikringsmæssige hensættelser til livsforsikring og langsigtet skadesforsikring diskonteres. Den diskonteringssats, der skal anvendes til diskontering af forsikringsmæssige hensættelser, fastsættes periodisk af JFSA. Fra aftalens startdato kan de forsikringsmæssige hensættelser kun opjusteres (de værdiansættes aldrig under den værdi, der fastlægges ved aftalens startdato). Der ses altså bort fra markedsmæssige og andre udviklinger, som ville medføre et fald i forsikringsmæssige hensættelser (f.eks. en stigning i rentesatserne). Forsikringsselskaberne skal også udføre analyser af fremtidige pengestrømme hvert regnskabsår med udgangspunkt i hensigtsmæssigheden af de forsikringsmæssige hensættelser, og de skal, hvis det skønnes nødvendigt, opbygge supplerende hensættelser.

(15) For både livs- og skadesforsikringsselskaber kan tilsynsmæssige indgreb udløses ved tre forskellige tærskler defineret som forskellige »solvensmargenkvotienter« (»Solvency Margin Ratios« (SRM)) udtrykt som en procentdel af det dobbelte af kapitalgrundlaget divideret med et kapitalkrav benævnt »risiko i alt«. Tallet for »risiko i alt« omfatter forsikringsrisici, rente- og markedsrisici, operationelle risici og katastroferisici. Der accepteres interne modeller hvad angår katastrofe- og minimumsgarantirisici. JFSA har beføjelse til at pålægge visse afhjælpende foranstaltninger, selv hvis den højeste tærskel for tilsynsmæssige indgreb (SRM over 200 %) ikke overstiges, f.eks.

([1]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1094/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Tilsynsmyndighed for Forsikrings- og Arbejdsmarkedspensionsordninger), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/79/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 48).

ved at kræve, at forsikringsselskaberne træffer foranstaltninger med henblik på at forbedre deres rentabilitet, kreditrisiko, stabilitet eller likviditetsrisiko. Hvis SRM er under 0 %, kan JFSA foreskrive hel eller delvis suspension af virksomheden.

(16) Via en virksomhedsrisikostyringsplan er de japanske forsikringsselskaber forpligtet til at styre risici individuelt og dækkende. Forsikringsselskaberne er forpligtet til at gennemføre passende risikostyring på en systematisk og dækkende måde. Dette omfatter bl.a., at de skal se på, om der tages hånd om relevante risici, verificere, om standarderne for kvantificering er objektive og hensigtsmæssige, og analysere fremtidige krav til kapitalgrundlag i lyset af spørgsmål vedrørende mellem- og langfristede forretningsstrategier og erhvervsklimaet. JFSA kræver også, at forsikringsselskaberne foretager en vurdering af egen risiko og solvens og aflægger rapport om resultaterne til bestyrelsen.

(17) De japanske forsikringsselskaber er ved lov forpligtet til at indsende halvårlige og årlige forretningsrapporter til JFSA. Desuden skal forsikringsselskaberne hvert år udarbejde nogle forklarende dokumenter og stille dem til rådighed for offentligheden på deres hovedsæde.

(18) De japanske solvensregler er under udvikling. Der blev indført solvenskrav på koncernplan i 2010. Siden begyndelsen af EIOPA's vurdering af det japanske tilsynssystems ækvivalens i forhold til artikel 172 i direktiv 2009/138/EF i 2011, har Japan været i gang med reformer, som vil forbedre landets solvensordning. Der er blevet udarbejdet adskillige rapporter og gennemført en række realafprøvninger i 2011, 2012 og 2014 vedrørende en balance baseret på økonomiske værdiansættelser. De ændringer, der er under behandling, giver grund til at antage, at den fremtidige udvikling af den japanske solvensordning vil føre til større konvergens med direktiv 2009/138/EF.

(19) Ifølge denne vurdering bør Japans solvensordning for forsikrings- og genforsikringsselskaber anses for at opfylde kriterierne for tidsbegrænset ækvivalens, der er fastsat i artikel 172, stk. 4, i direktiv 2009/138/EF, og for foreløbig ækvivalens, der er fastsat i artikel 227, stk. 5, i direktiv 2009/138/EF.

(20) Perioden for tidsbegrænset ækvivalens, der fastsættes i denne afgørelse, udløber den 31. december 2020, jf. artikel 172, stk. 5, i direktiv 2009/138/EF.

(21) Perioden for midlertidig ækvivalens, der fastsættes i denne afgørelse, bør være på ti år, jf. artikel 227, stk. 6, i direktiv 2009/138/EF —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

Den solvensordning, der er gældende i Japan for genforsikringsvirksomhed i selskaber med hovedsæde i Japan, og som er reguleret ved Insurance Business Act, anses for at være tidsbegrænset ækvivalent med ordningen i afsnit I i direktiv 2009/138/EF.

Den tidsbegrænsede ækvivalens, der er omhandlet i stk. 1, udløber den 31. december 2020.

Artikel 2

Den solvensordning, der er gældende i Japan for forsikringsvirksomhed i selskaber med hovedsæde i Japan, og som er reguleret ved Insurance Business Act, anses for at være midlertidigt ækvivalent med ordningen i afsnit I, kapitel VI, i direktiv 2009/138/EF.

Den midlertidige ækvivalens, der er omhandlet i stk. 1, tilkendes i en periode på 10 år fra den 1. januar 2016.

Artikel 3

Denne afgørelse træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Udfærdiget i Bruxelles, den 26. november 2015.

På Kommissionens vegne
Jean-Claude JUNCKER
Formand